

Ikt.szám: 915-1/2021

Prof. Dr. Kásler Miklós

miniszter úr részére

EMBERI ERŐFORRÁSOK MINISZTERIUMA

Tisztelt Miniszter Úr!

Az egészségügyi felsőfokú szakirányú szakképzési rendszerről, a Rezidens Támogatási Program ösztöndíjairól, valamint a fiatal szakorvosok támogatásáról szóló 162/2015. (VI. 30.) Korm. rendelet 5. § szabályozza azt, hogy hogyan teljesíthetik a jelöltek a szakképesítés megszerzéséhez a feltételeket. A szabályozás szerint a szakképzésben vagy támogatott, vagy költségtérítéses formában vehetnek részt a jelöltek. Az utóbbival kapcsolatban a Magyar Orvosi Kamara számos levelet kapott tagjaitól, mert a Kormányrendelet 5. § (1) bekezdésének b) pontja szerinti szabályozás 2021. január 1-jétől hatályba lépett változása az orvosok egy jelentős részét kizárja a szakképzésből.

Az idézett rendelkezés hatályos szövege szerint:

5. § (1) A szakképzés teljesítése érdekében

b) a költségtérítéses szakképzés keretében a jelölt a munkáltatóval - az egészségügyi tevékenység végzésének egyes kérdéseiről szóló 2003. évi LXXXIV. törvény (a továbbiakban: Eütev.) 17. § (7) bekezdésében foglaltakra figyelemmel - az Eütev. 7. § (2) bekezdés d), f), g) és k) pontja szerinti foglalkoztatásra irányuló jogviszonyt létesít.

A jogszabály alapján a költségtérítéses szakképzésben kizárólag azok vehetnek részt, akik az Eütev. 7. § (2) bekezdés d), f), g) és k) pontja szerinti foglalkoztatásra irányuló jogviszonyt létesítenek. Más nem. Ez a szabályozás - számunkra ismeretlen és érthetetlen okból - kizárja mindazokat az orvosokat a szakképzésből, akik munkájukat nem állami, önkormányzati intézménynél, hanem munkaviszonyban, vagy polgári jogi szerződések keretei között, egyéni, vagy társas vállalkozóként végzik.

Vélhetően mindez a jogalkotói szándékkal ellentétes kodifikációs hiba. Ezt támasztja alá az is, hogy a 162/2015. (VI. 30.) Korm. rendelet által hivatkozott Eütev. 7. § (2)-nek nincsen a rendeletben szereplő k) pontja.

A jelenlegi jogszabályok tehát a költségtérítéses szakképzés lehetőségéből eleve kizárják azokat, akik az orvosi munkájukat munkaviszonyban vagy vállalkozóként végzik. Ez a korlátozás nemcsak a magánegészségügyben dolgozókat, hanem a közfinanszírozott ellátás számos orvosát is sújtja, így a közreműködő egészségügyi szolgáltatóknál foglalkoztatottakat - mely intézmények egy része akkreditált szakképző hely -, valamint a dialízis ellátásban dolgozókat és a háziorvosok túlnyomó többségét is.

A szakorvoshiány a járvány után sokat súlyosbodott, a 65 év feletti szakorvosok közül sokan nem tértek vissza az egészségügybe.

Mindez - különösen a közfinanszírozású ellátásban dolgozók számára - diszkriminatív, holott ebben a helyzetben nemzeti érdek, hogy minél több fiatal orvos léphessen be a szakképzésbe. Ezt támogatnunk, segítenünk kell.

Összegzésül megállapítjuk, hogy a 162/2015. (VI. 30.) Korm. rendelet 5. § (1) bekezdésének b) pontja indokolatlanul - és olyan hátrány okozva, amellyel szemben semmiféle társadalmi előny nem áll - zárja ki a szakképzésből az orvosok egy jelentős részét.

Ezért kérjük Tisztelt Miniszter Urat, hogy szíveskedjék intézkedni a jogszabály megváltoztatása iránt olyan módon, hogy a költségtérítéses szakképzésben minden megszorítás nélkül részt vehessen valamennyi olyan orvos, aki abban részt kíván venni, függetlenül attól, milyen jogi keretek között végzi a munkáját.

Budapest, 2021. július 9.

A Magyar Orvosi Kamara elnöksége nevében tisztelettel:

Dr. Kincses Gyula s.k.
a Magyar Orvosi Kamara elnöke